

Pohádkový příběh Kapříka Jakuba

Za časů, kdy ještě nebyla televize, mobil a počítač, žil byl na chlumeckých rybnících a stokách Kapřík Jakub. Vesele si plul v čistých vodách a sledoval život okolo sebe. V lesních rybnících u rakouských hranic, jež se jmenují Svobodný, Skalice a Medenice, čas od času z hladiny rybníka spatřil podivné lidi, kteří táhli na zádech těžký batoh nebo krosnu z Rakouska do Čech a opačně. Vídal je brzy z rána, odpoledne a někdy je zahlédl i pozdě večer. „Co asi ti podivní človíci přenášejí?“, myslel si Kapřík Jakub.

Byli to pašeráci, kteří přenášeli vzácné zboží přes hranici a výhodně ho pak prodávali překupníkům za smluvené ceny. Z Rakouska nosili chutné lahůdky do Čech. Z Čech zase pašovali rukodělné výrobky našich českých mistrů a vše nepoctivě prodávali. To ale Kapřík Jakub nevěděl a musel této záhadě přijít na kloub. Zaplaval do rákosí, mezi bažinky a slatě, kde vyhledal na pomoc lesní vílu a strašidla. Domluvil se s lesní vílou Amálkou a skřítkem Hejdubalem. Když přišla jejich chvíle, víla a skřítek zahnali jednoho pašeráka do bažin a slatí na kraji rybníka Svobodný. Tam hned připlaval také Kapřík Jakub a plácl silně ocasem o hladinu rybníka. Pašerák se zalekl, že se utopí v blátě, odhodil těžký batoh a s hrůzou utekl domů.

Kapřík Jakub, víla Amálka a skřítek Hejdubal tak měli možnost prozkoumat obsah batohu. Samozřejmě! Obsahoval pamlsky, cukr, sůl a čokoládu. Náplň nekalého paše přátele velice potěšil, ihned se rozdělili s lesními a vodními zvířátky. Všichni si moc pochutnali. „Co ale uděláme s velkým batohem a co když se pašerák pro něj vrátí!“ říkali si. „Žádný problém“, řekl Kapřík Jakub. „Nacpeme do batohu bláto a rašelinu a počkáme, co se bude dít!“

A měli pravdu. Druhý den se doma pašerák podivil, proč a čeho se tak ulekl. I vydal se zpátky do lesa pro svůj batoh. Našel ho na svém místě na kraji bažiny. Rychle si ho nasadil na záda a upaloval do vsi. „To je tíha“, říkal si. „Za to dostanu hodně *špinavých peněz*“, radoval se. Doběhl do hospody a svolal překupníky. Když chtěl obsah batohu prodat překupníkům, otevřel ho a údivem zkameněl. Místo zboží jen bláto a rašelina! „Co jsi nám to z *rakús* přinesl“, posmívali se mu překupníci. „Bláta tu přeci v Čechách máme dost.“ A tak zůstal pašerák jen pro smích a ještě dlouhá léta se o něm říkalo: „To je ten, co nosí z Rakouska jenom bláto a rašelinu.“